

Markéta Macková: Do Pekingu bych na kole nejela

Vylétla jako kometa. Stačil jediný rok opravdu důkladné přípravy, aby se prodrala do absolutní cyklistické špičky. Markéta Macková před rokem ohromila svět. Hned při svém prvním startu na šampionátu vybojovala dvě stříbrné medaile. „Všichni ostatní mi říkají, že mám talent, ale já si to nemyslím,“ říká skromně jednadvacetiletá rodačka z Tábora.

Jiné vysvětlení skvělých výsledků se však jen těžko hledá. V historii totiž moc případů, kdy by nováček tak zazářil, nenajdete. „Mohla bych být lepší,“ tvrdí Macková. Jistě, ve sbírce jí stále chybí zlato. „I tak jsem hrdá na to, co jsem dokázala.“ Její jméno figuruje ve vyhlášení nejlepších handicapovaných sportovců roku 2007 v kolonce Objev roku.

Nebýt zákeřné nemoci, možná by dnes lámala rekordy na dráze mezi nepostiženými sportovci. „Do svých jedenácti jsem byla akční dítě. Lyžovala jsem, bruslila, jezdila na kole. Nejsem postižená od narození, všechno padlo až po operaci,“ vypráví.

Lékaři Mackové našli nádor na mozku. Nebyla jiná šance, než podstoupit náročný zákrok. A po operaci se vlastně podruhé narodila. „Byla jsem jako malé dítě, všechno jsem začala dělat od začátku,“ říká Macková. „Učila jsem se chodit, sedět, jíst, psát.“

Cyklistika znamená svobodu

Před pěti lety přešla do Jedličkova ústavu, kde vlastně začala její nová cyklistická kariéra. V nabídce totiž byla i jízda na tricyklu, a tu Macková nemohla odmítnout. „Byla jsem hrozně šťastná, že se tam to kolo objevilo,“ tvrdí.

Vysněnou disciplínu zpočátku kombinovala ještě s dalšími sporty, lukostřelbou a tenisem. Už po roce však raketu uložila do skříně. „Tenis mě moc nebavil, protože mi nešel,“ usmívá se.

A s lukostřelbou to dopadlo stejně. Důvod? Chtěla se věnovat cyklistice. A naplno. „A hlavně, v lukostřelbě mi to šlo jen do 30 metrů,“ vysvětluje. Přejít na obtížnější, olympijskou sedmdesátku nešlo, chyběl kvalitnější trénink a možná i dispozice. „Nebyla jsem na takové úrovni, na které jsem měla být. Takže jsem se rozhodla jen pro kolo,“ doplňuje.

Svého rozhodnutí nelituje. V cyklistice se cítí svobodná a navíc přišly i úspěchy. „Ale to víte, že se mi kolikrát nechce na trénink,“ přiznává se. Stačí pár šlápnutí a špatná nálada je pryč. „Nejezdím jen pro medaile, ale kvůli tomu pocitu se projet,“ říká Macková.

Tréninkové dávky poctivě polyká. Přesto nevynechá příležitost, aby si vyjela na kole jen tak pro radost, s kamarádkami. „Někdy se ale zapomenu,“ směje se. Stává se, že i nevinný výlet občas pojme jako součást závodu... „Ale když někdy zaberu, rychle si to uvědomím. Umím vypnout,“ dušuje se.

Roviny ji nelákají

Pokud si může vybrat, raději se vydá do kopců. Roviny Mackovou nelákají, jsou až příliš nudné. A jak říká, jsou bez konečné odměny. Co tím myslí? „Baví mě vyjet kopec, protože vím, že mě čeká cesta dolů, zadarmo. A to je skvělý pocit, to je ta odměna,“ raduje se.

Skutečně sladká odměna by ji čekala v Alpách či Pyrenejích. Do tak náročné akce se však zatím nehodlá pouštět. Úplně jí stačily kopce na Kanárských ostrovech, kam vyrazila na soustředění. Zatímco se houfy turistů slunily na plážích, Macková se potila na silnici. „Když jsem viděla, jak se válejí, říkala jsem si, že bych to nevydržela,“ poznamenává. A kdyby už prý musela odpočívat, vydržela by na pláži maximálně jedno odpoledne. „Moc dlouho totiž v klidu nevydržím,“ uznává. „Maximálně den.“

Volný čas nejradši tráví, jak jinak, na kole. A netají se snem procestovat na něm Evropu. „To by se mi líbilo,“ rozzáří se. Stejně tak obdivuje nadšence, kteří jsou schopní objet na bicyklech svět. Jedna partička z Česka dokonce vyrazila na olympiádu do Číny. „Já do Pekingu poletím letadlem, máme dokonce letět vládním speciálem“ říká. Z čínské metropole se také vrátí stejným prostředkem, nebude experimentovat. „To bych si ani netroufla,“ přemítá. „Vždyť bych se vrátila domů nejdřív za deset let,“ dodává s nadsázkou.

Ve světě modelek

Cyklistice dává maximum. A nejinak tomu bude i v dalších letech. Sama ale dobře ví, že s vrcholovým sportem jednou skončí. I na to je už teď připravená. Pokud vše vyjde, zcela jistě znovu překvapí. Fascinuje ji móda. Sleduje trendy, ráda navrhuje oděvy a vyrábí šperky. „Dělat pro nějaký časopis módní policii? Proč ne,“ tvrdí sebevědomě. „Ale nechtěla bych se tomu věnovat pořád.“

Už má vyhlédnuté své favority, kteří jsou v současnosti 'in'. Stejně tak ty, kteří si s módou moc nerozumí. „Koho si vybavuju? Tak třeba jednu rosničku na Nově, která hlásí na Nově počasí, občas je hrozně oblečená,“ vypálí, ale jmenovat ji nechce.

Módou to ale nekončí, Macková si troufá na další obor: kosmetika a péče o obličej. Dovedla by si představit, že se jednou bude živit jako vizážistka. „Chtěla bych se dostat k modelkám. Ale vím, že to není to jednoduché,“ vypráví. S kurzy pro vizážisty teprve začala, podobně jako v cyklistice to ale nemíní vzdát. „Už samozřejmě sleduju, jak jsou třeba ženy nalíčené,“ tvrdí. „Ale pořád nemám tolik zkušeností, abych odhadla, co komu sedí.“ Za pár let může být všechno jinak.

NEJ MARKÉTY MACKOVÉ

Zážitek

„Bude to znít divně, ale by to ve Francii, kde se loni jelo mistrovství světa. V Bordeaux mi došel kyslík a já jsem zkolabovala. Z toho dojezdu si tedy nepamatuju vůbec nic.“

Vysněné místo

„Nad tím nemusím přemýšlet, jednoznačně Nový Zéland. Tam bych se chtěla jednou podívat. Viděla jsem tu krajinu ve filmu Pánu prstenu a úplně mě to ohromilo.“

Barva

„Nemám vyloženě jednu oblíbenou. Takže začnu modrou, do které jsem se jeden čas pořád oblékala, následuje oranžová, červená a zelená khaki.“

Modelka

„Petra Němcová, bezkonkurenčně. Ale mám i modela. Je to herec Miroslav Šimůnek, který hrál v pohádce Z pekla štěstí. S tím bych se chtěla jednou sejít.“

Kniha

„Sběratelé kostí. Je to trochu morbidní, ale já jsem laděná na krimi.“